

Arrest

nr. 228 260 van 30 oktober 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 juli 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juni 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 juli 2019 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 augustus 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 3 december 2015, verklaart er zich op 14 januari 2016 vluchteling.

1.2. Op 25 mei 2018 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

1.3. Bij 's Raads arrest nr. X van 10 oktober 2018 werd de beslissing van de commissaris-generaal d.d. 25 mei 2018 vernietigd en werd de zaak teruggezonden naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.4. Op 20 juni 2019 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 25 februari 1987 in Sheghasi Kella, in het district Pul e Alam van de provincie Logar. U liep school tot de achtste graad. U werkte gedurende negen jaar als sectieleider binnen de commando-eenheid CF 333. Zeven jaar werkte u in Kandahar en verder was u ook actief in Kabul, Logar en in het district Achin van de provincie Nangarhar. Uw opdracht bestond onder meer uit het opsporen van talibanstrijders, het assisteren van politie, leger en buitenlandse troepen en het vernietigen van opiumfabrieken. U oefende deze functie uit tot aan uw vertrek uit Afghanistan.

U kreeg zeer veel bedreigingen van de taliban omwille van uw werk bij de commando's. U ontving minstens vier dreigbrieven. U werd gevraagd om de rangen van de taliban te vervoegen en informatie over uw werk aan hen door te geven. U wou uzelf met wapens verdedigen tegen uw bedreigers maar noch de buitenlanders noch de Afghanen wilden u dit toestaan. U besloot om Afghanistan te verlaten. U kwam op 3 december 2015 aan in België. U diende op 14 januari 2016 een verzoek om internationale bescherming in. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te worden gedood door de taliban.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u voor: twee taskara's van u, de taskara's van uw vrouw, van uw ouders, van uw schoonouders en van uw twee zonen, drie dreigbrieven, acht certificaten, een politiebadge, twee bankkaarten, een badge voor op de basis (TF-42), een sd-kaart en een usb-stick met foto's en video's van uw werk bij de commando's.

Op 25 mei 2018 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) de beslissing om u uit te sluiten van zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus omdat u, als sectieleider binnen de commando-eenheid CF 333 in Afghanistan, bewust deelnam of medeverantwoordelijk bent voor oorlogsmisdaden zoals bepaald in artikel 8 van het Statuut van Rome inzake het Internationaal Strafhof van 17 juli 1998. U diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Deze beslissing werd door de RvV vernietigd op 10 oktober 2018 (Arrest nr. 210.739). De beslissing van het CGVS steunde volgens de RvV weliswaar op voldoende algemene achtergrondinformatie over uw risicoprofiel en over de internationale overeenkomsten inzake de toepassing van artikel 1, F, (a) van het Vluchtelingenverdrag, maar de Raad wou uw verklaringen verder beoordelen in het kader van relevante feiten over uw eenheid CF 333 en dergelijke teams, inclusief hun operaties en betrokkenheid bij oorlogsmisdrijven.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uw werkzaamheden als lid van de commando's niet in twijfel worden getrokken en dus als geloofwaardig worden beoordeeld. U legt hierover immers coherente verklaringen af die niet in tegenspraak zijn met de door u voorgelegde documenten noch met uw verklaringen tijdens beide onderhouds. Gezien volgens de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 leden van de Afghaanse veiligheidstroepen en andere burgers die de overheid steunen of er mee samenwerken kunnen worden gezien als een risicoprofiel (pp. 32-36), en gelet op de zichtbaarheid van de door u uitgeoefende functie alsmede uw werklocatie en uw actieve deelname aan het bestrijden van opstandelingen, kan in uwen hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie worden aangenomen.

Niettegenstaande het bestaan van een terechte vrees voor vervolging dient in het kader van het onderzoek ten gronde van uw asioldossier te worden nagegaan of u niet valt onder (een van) de in artikel 1, F van de Vluchtelingenconventie en artikel 55/2 van de wet van 15 december 1980 vermelde uitsluitingsgronden. Volgens artikel 1, paragraaf F, lid a van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951

zijn de bepalingen van het verdrag immers niet van toepassing op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in de internationale overeenkomsten die zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen.

*Aangezien de strijd tussen de Afghaanse overheid en de opstandelingen moet worden gedefinieerd als een (niet-internationaal) gewapend conflict, is het artikel 8 van het Statuut van Rome, namelijk de definitie van oorlogsmisdaden, van toepassing in het onderzoek of u valt onder artikel 1, F (a) van de Vluchtelingenconventie. Artikel 8, (2), c) van het Statuut van Rome bepaalt dat, binnen een gewapend conflict dat niet internationaal van aard is, ernstige schendingen van artikel 3 van ieder van de vier Verdragen van Genève van 12 augustus 1949, als oorlogsmisdaden moeten worden begrepen als één van deze handelingen wordt begaan tegen personen die niet rechtstreeks deelnemen aan de vijandelijkheden, waaronder leden van strijdkrachten die hun wapens hebben neergelegd en degenen die buiten gevecht zijn gesteld door ziekte, verwondingen, gevangenschap of andere oorzaken: "... (i) geweldpleging gericht op het leven en de lichamelijke integriteit, inzonderheid alle vormen van moord, verminking, wrede behandeling en marteling; (ii) aantasting van de persoonlijke waardigheid, in het bijzonder vernederende en ontterende behandeling; (iii) het nemen van gijzelaars; (iv) het uitspreken van vonnissen en tenuitvoerleggen van executies zonder voorafgaand vonnis uitgesproken door een op regelmatige wijze samengesteld gerecht dat alle gerechtelijke waarborgen biedt die algemeen als onmisbaar worden erkend." Artikel 8, (2), e), bepaalt als andere ernstige schendingen van de wetten en gebruiken die gelden in geval van gewapende conflicten die niet internationaal van aard zijn, binnen het gevestigde kader van het internationaal recht: **(i) het opzettelijk richten van aanvallen op de burgerbevolking als zodanig of op burgers die niet rechtstreeks aan de vijandelijkheden deelnemen; (ii) het opzettelijk richten van aanvallen op gebouwen, materieel, medische eenheden en transport, en personeel dat gebruik maakt van de emblemen van de Verdragen van Genève overeenkomstig het internationaal recht; (iii) het opzettelijk richten van aanvallen op personeel, installaties, materieel, eenheden of voertuigen betrokken bij humanitaire hulpverlening of vredesmissies overeenkomstig het Handvest van de Verenigde Naties, voor zover deze recht hebben op de bescherming die aan burgers of burgerdoelen wordt verleend krachtens het internationaal recht inzake gewapende conflicten; (iv) het opzettelijk richten van aanvallen op gebouwen gewijd aan godsdienst, onderwijs, kunst, wetenschap of caritatieve doeleinden, historische monumenten, ziekenhuizen en plaatsen waar zieken en gewonden worden samengebracht, voor zover deze niet worden gebruikt voor militaire doeleinden; (v) het plunderen van een stad of plaats, ook wanneer deze bij een aanval wordt ingenomen; (vi) het toepassen van verkrachting, seksuele slavernij, gedwongen prostitutie, gedwongen zwangerschap zoals gedefinieerd in artikel 7, tweede punt, f, gedwongen sterilisatie en andere vormen van seksueel geweld die een ernstige schending zijn van de Verdragen van Genève; (vii) het onder de wapenen roepen of het in militaire dienst nemen van kinderen beneden de leeftijd van vijftien jaar bij strijdkrachten of hen gebruiken voor actieve deelname aan vijandelijkheden; (viii) het bevel geven tot verplaatsing van de burgerbevolking om redenen die verband houden met het conflict, tenzij de veiligheid van de betrokken burgers of dwingende militaire redenen dit vereisen; (ix) het op verraderlijke wijze doden of verwonden van een vijandelijke strijder; (x) het verklaren dat geen kwartier zal worden verleend; (xi) het onderwerpen van personen die zich in de macht van een andere partij bij het conflict bevinden aan lichamelijke verminking of aan geneeskundige of wetenschappelijke experimenten van welke aard ook, die niet door de geneeskundige behandeling worden verantwoord, noch in hun belang worden uitgevoerd, en die de dood ten gevolge hebben of de gezondheid van die persoon of personen ernstig in gevaar brengen; (xii) het vernietigen of in beslag nemen van eigendommen van een tegenstander tenzij deze vernietiging of inbeslagneming dringend vereist is als gevolg van de dwingende omstandigheden van het conflict.** Voor de schendingen van de wetten en gebruiken die gelden in geval van gewapende conflicten die niet internationaal van aard zijn die, binnen het gevestigde kader van het internationaal recht, als oorlogsmisdaden worden verstaan, verwijst het CGVS naar het Statuut van Rome (zie informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier).*

Uit de persoonlijke onderhouds op het Commissariaat-generaal (d.d. 7 februari 2018 en 12 april 2018; hierna respectievelijk CGVS1 en CGVS2) blijkt duidelijk dat u direct en herhaaldelijk betrokken was bij het neerschieten en doden van burgers. U vertelt dat wanneer u binnen de zone was van de operatie iedereen mocht neerschieten. Zo kreeg u een rapport over een huis in Babus, ging u met het team waarvoor u verantwoordelijk was het huis binnen en schoten jullie iedereen neer, waardoor ongewapende burgers, vrouwen en kinderen omkwamen (CGVS1 p.13-14; CGVS2 p.7-11). U verduidelijkt dat jullie het bevel hadden iedereen neer te schieten en dat het voor jullie niet mogelijk was het onderscheid te maken tussen talibs en burgers (CGVS2 p.8,9,11). U geeft dan ook toe dat u deelnam aan operaties waarbij meermaals burgers het slachtoffer werden (CGVS2 p.11).

Niet alleen verklaart u dat u bij de operatie te Babus ongewapende burgers doodde ook kan het u - aangezien u het huis binnendrong en zelf visueel contact maakte met de slachtoffers alvorens ze neer te schieten - niet ontgaan dat het ongewapende vrouwen en kinderen betrof. Ook al gebeurde de inval op basis van een fout rapport, zoals u beweert, het incident te Babus past binnen de handelswijze van u en uw collega's waarbij jullie iedereen in een vastgestelde perimeter viseerden en waarbij jullie bewust niet de moeite namen een persoon als gewapende strijder te identificeren alvorens jullie hem neerschoten (CGVS2 p.10). U geeft immers toe dat jullie niet trachtten het onderscheid tussen een taliban en een burger te maken en dat een ander team na afloop van de operatie het gebied onderzocht om te kijken wie er gedood werd en of er wapens aanwezig waren (CGVS2 p.8,9,10,11).

Er kan niet worden voorbij gegaan aan uw verklaringen die stroken met de informatie die aan het administratief dossier is toegevoegd en die wijst op het bestaan van ernstige mensenrechtenschendingen van uw en andere eenheden van de special forces. U legde sinds de start van uw vraag om internationale bescherming coherente en plausibele verklaringen af over uw werkzaamheden bij de special forces. Zowel bij de DVZ als bij het CGVS heeft u uw verklaringen over uw profiel en handelingen helder, consequent en met volle bewustzijn voorgesteld. Het CGVS stelt vast dat uw verklaringen geheel in lijn liggen met voorgaande objectieve informatie die spreekt over meldingen van ernstige mensenrechtenschendingen van uw eenheid, net als van andere special forces-eenheden.

Op basis van uw verklaringen, moet geconcludeerd worden dat u bewust hebt deelgenomen aan of medeverantwoordelijk bent voor oorlogsmisdaden zoals bepaald in artikel 8 van het Statuut van Rome inzake het Internationaal Strafhof van 17 juli 1998, zoals hierboven uiteengezet.

Er moet worden besloten dat u zich door uw concrete activiteiten persoonlijk schuldig heeft gemaakt aan oorlogsmisdrijven door het doden van personen die op dat moment niet actief deelnamen aan de vijandelijkheden gezien hun aard als burgers.

Bovendien moet erop worden gewezen dat u vrijwillig en in volle bewustzijn heeft meegewerkt aan deze praktijken. Gedurende negen jaar was u actief als commando en voerde u één tot drie operaties per dag uit (CGVS2 p.4). U was getraind, ervaren, sectie-leider, en wist welke schade u met uw wapen kon aanrichten. Zoals hierboven beschreven maakten uw handelingen te Babus deel uit van de gangbare praktijken binnen uw gevechtseenheid, waarbij het principe van onderscheid tussen strijders en burgers geheel verwaarloosd werd. U beschrijft dat: "zelfs toen de kinderen of de volwassenen voor ons kwamen bleven we schieten" (CGVS1 p.13). Het gegeven dat er na de slachtpartij geen wapens of explosieven werden aangetroffen impliceert dat de mensen die u neerschoot ongewapend waren en dat het geweld dat u tegen hen gebruikte ongetwijfeld buitensporig was. U stelt eveneens: "eerlijk gezegd we lieten niemand heel in dat huis, we doodden zelfs hun dieren zoals de koeien" (CGVS2 p.10). De vaststelling dat u naast alle aanwezigen ook alle dieren van uw potentiële tegenstanders doodde toont uw onvoorzichtigheid en buitensporig geweld aan. Het druist bovendien in tegen het internationaal recht (zie supra artikel 8(2)(a)(xii)). U wist dus duidelijk waarmee u bezig was en dit als professioneel en ervaren soldaat van een elite-eenheid van de Afghaanse veiligheidstroepen.

Als u erop gewezen wordt dat de hierboven handelingen kunnen leiden tot uw uitsluiting van internationale bescherming en u expliciet gevraagd wordt naar verschoningsgronden voor uw daden werpt u op dat het niet uw fout was maar dat u een bevel uitvoerde en dat u handelde op basis van een foutief rapport (CGVS2 p.12). U zegt ook dat als men zich in het algemeen op een slagveld bevindt en men ziet iemand, men die natuurlijk zal neerschieten (CGVS2 p.12). Als er iemand naast een vijand staat kan niemand garanderen dat die persoon ook geen vijand is, gaat u verder (CGVS2 p.12). Het feit dat u een opgedragen bevel louter uitvoerde ontheft u niet automatisch van de strafrechtelijke aansprakelijkheid (zie ook Statuut van Rome, art. 33 §1). Integendeel, het bevel tot het doden van ongewapende burgers, vrouwen en kinderen, is manifest onwettig. Evenmin kan er zoals hierboven aangehaald aangenomen worden dat u door het foute rapport zich niet bewust was van uw daden. Bovendien moet worden opgemerkt dat er nergens uit uw verklaringen blijkt dat u morele bezwaren zou hebben gehad bij het uitvoeren van de hierboven beschreven operaties. U geeft aan dat er niets was wat u niet leuk vond aan het werk dat u deed, behalve dat u bevelen moest uitvoeren van iemand die niet sterker, zwaarder of slimmer was dan u (CGVS2 p.6). U bent eveneens nooit tegen een bevel ingegaan (CGVS2 p.7). U hebt daarnaast nooit overwogen om te stoppen met uw werk als commando of te worden overgeplaatst naar een andere eenheid (CGVS2 p.11-12). Als reden voor uw gehechtheid aan uw werk bij de commando's wijst u op het hoge loon en de faciliteiten die u genoot als lid van de commando's (CGVS2 p.11-12). De reden waarom u uw werk bij de commando's niet kon stopzetten was omwille van dezelfde zaken (CGVS2 p.12). U haalt in dit opzicht ook aan dat u een vijfjarig contract had (CGVS2 p.11-12). Indien u uw werkcontract van vijf jaar vroegtijdig zou verbreken, zouden ze u vinden en voor acht maanden naar de gevangenis sturen, aldus uw verklaringen (CGVS2 p.12). Hoewel u zelf nooit overwogen heeft om een overplaatsing aan te vragen of uw werk te verlaten wordt uw bewering dat de Afghaanse overheid deserterende soldaten berecht niet gestaafd door de informatie

waarover het CGVS beschikt. Uit de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd (Algemeen Ambtsbericht Afghanistan, p.20-21) blijkt dat desertie uit de Afghaanse veiligheidstroepen niet vervolgd wordt.

Op basis van uw verklaringen en op basis van objectieve en betrouwbare informatie die toegevoegd werd aan uw dossier, wordt geconcludeerd dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u verantwoordelijk bent en bewust heeft bijgedragen aan het begaan van oorlogsmisdaden zoals bepaald in artikel 8 van het Statuut van Rome inzake het Internationaal Strafhof van 17 juli 1998.

Om deze redenen dient u te worden uitgesloten van bescherming onder de Vluchtelingenconventie in de zin van artikel 1, paragraaf F, lid a van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, dewelke bepaalt dat de bepalingen van het Verdrag van Genève niet van toepassing zijn op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in de internationale overeenkomsten die zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen. Om bovenvermelde redenen kan ook de subsidiaire bescherming u niet worden toegekend. Immers, artikel 55/4, lid a van de Vreemdelingenwet stipuleert dat een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciaties niet ombuigen. De taskara's, de twee bankkaarten, de foto's en de documenten m.b.t. uw werkzaamheden (acht certificaten, een politiebade, een badge voor op de basis (TF-42), een sd-kaart en een usb-stick) en de dreigbrieven van de taliban zijn enkel een bewijs van identiteit, van uw beroepsactiviteiten en van uw vrees voor de taliban zonder dat deze stukken handelen over de gronden

C. Conclusie

Steunend op de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus en uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u niet naar Afghanistan mag worden teruggeleid."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiele motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) *juncto* artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van de materiele motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel.

In wat zich aandient als een derde middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 3 van het EVRM *juncto* artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Uitsluiting van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus

2.2.2.1. Waar verzoeker stelt dat minstens “*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissing het hem onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoeker blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van “*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” kan dan ook niet worden aangenomen, aangezien deze zinsnede geen enkele inhoudelijke waarde heeft.

2.2.2.2. Verzoeker voert aan dat hij wordt bedreigd door de taliban omwille van zijn werkzaamheden als commando-leider bij de eenheid CF 333. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal dat verzoeker coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt over zijn werkzaamheden en de bedreigingen vanwege de taliban, die overeenstemmen met de beschikbare informatie. De commissaris-generaal motiveert echter dat verzoeker van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden uitgesloten in het licht van artikel 1, F van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van artikel 55/2 en 55/4, § 1, eerste lid, a) van de Vreemdelingenwet. Meer bepaald motiveert de commissaris-generaal dat verzoeker direct en herhaaldelijk betrokken was bij het neerschieten van (ongewapende) burgers, onder meer tijdens een operatie te Babus, hetgeen overeenstemt met de beschikbare informatie die melding maakt van ernstige mensenrechtenschendingen door eenheden van de special forces. Tevens motiveert de commissaris-generaal dat verzoeker zich door zijn concrete activiteiten persoonlijk schuldig heeft gemaakt aan oorlogsmisdrijven, dat hij vrijwillig en met zijn volle bewustzijn aan deze praktijken heeft meegewerkt en dat hij geen afdoende verschoningsgronden voor zijn daden kan doen gelden. Tot slot motiveert de commissaris-generaal dat de door verzoeker voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

2.2.2.3. In zijn verzoekschrift slaagt verzoeker er niet in op de motieven in de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen.

2.2.2.4. Gelet op de stukken zoals opgenomen in het administratief dossier, te dezen de hierin vervatte landeninformatie, de overtuigende stukken die verzoeker neerlegde ter staving van zijn loopbaan en de met voormelde informatie overeenstemmende verklaringen over zijn tewerkstelling bij de elite-eenheden van de Afghaanse veiligheidstroepen, dienen verzoeker en verweerder te worden bijgetreden in de vaststelling dat verzoeker, gezien de huidige politieke en veiligheidssituatie in Afghanistan, aantoonbaar een gegronde vrees voor vervolging te koesteren in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Tevens is het aannemelijk dat voor verzoeker omwille van de beperkte slagkracht van de Afghaanse autoriteiten tegen bedreigingen die door de anti-gouvernementele organisaties in het land worden geuit ten aanzien van Afghaanse staatsburgers, geen bescherming vanwege de Afghaanse autoriteiten voorhanden is.

2.2.2.4.1. Te dezen is het echter aangewezen na te gaan of verzoeker, gezien zijn jarenlange carrière en gezien zijn diverse functies, taken en verantwoordelijkheden bij de elite-eenheden van de Afghaanse veiligheidstroepen, niet valt onder de toepassing van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, F (a) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Voormeld artikel 55/2 bepaalt dat een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus als hij valt onder artikel 1, F van het Verdrag van Genève, dat aanvangt als volgt: “*The provisions of this Convention shall not apply with respect to whom there are serious reasons for considering [...]*” (eigen

vertaling: "De bepalingen van dit Verdrag zijn niet van toepassing op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen [...]").

Luidens voormelde artikelen wordt een vreemdeling uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer er 'ernstige redenen' zijn om te veronderstellen dat hij wetens en willens heeft aangezet of anderszins deelgenomen aan de misdrijven of daden die worden genoemd in artikel 1, F van het Verdrag van Genève.

Op basis van de verklaringen van verzoeker en rekening houdend met de informatie in het dossier aangaande het optreden en de *modus operandi* van de elite-eenheden van de Afghaanse veiligheidstroepen, dient te worden nagegaan of er ernstige aanwijzingen zijn dat verzoeker bewust heeft deelgenomen aan of medeverantwoordelijk is voor misdrijven tegen de menselijkheid.

Opdat er van deelneming aan zulk misdrijf sprake kan zijn, moet de vreemdeling individuele verantwoordelijkheid treffen, hetgeen inhoudt dat hij een substantiële bijdrage heeft geleverd aan het misdrijf, wetende dat zijn handelen het misdrijf vergemakkelijkte (UNHCR, *Guidelines on international Protection: Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating tot the Status of Refugees*, 2003, nr.18).

Inzake de misdrijven tegen de menselijkheid kan als richtlijn worden verwezen naar de internationale overeenkomsten welke zijn opgesteld om de draagwijdte van deze misdrijven te bepalen (UNHCR, *ibid.*, nr.10).

In casu kan worden verwezen naar hetgeen hieromtrent in de bestreden beslissing wordt gesteld:

"Aangezien de strijd tussen de Afghaanse overheid en de opstandelingen moet worden gedefinieerd als een (niet-internationaal) gewapend conflict, is het artikel 8 van het Statuut van Rome, namelijk de definitie van oorlogsmisdaden, van toepassing in het onderzoek of u valt onder artikel 1, F (a) van de Vluchtelingenconventie. Artikel 8, (2), c) van het Statuut van Rome bepaalt dat, binnen een gewapend conflict dat niet internationaal van aard is, ernstige schendingen van artikel 3 van ieder van de vier Verdragen van Genève van 12 augustus 1949, als oorlogsmisdaden moeten worden begrepen als één van deze handelingen wordt begaan tegen personen die niet rechtstreeks deelnemen aan de vijandelijkheden, waaronder leden van strijdkrachten die hun wapens hebben neergelegd en degenen die buiten gevecht zijn gesteld door ziekte, verwondingen, gevangenschap of andere oorzaken: "... (i) geweldpleging gericht op het leven en de lichamelijke integriteit, inzonderheid alle vormen van moord, verminking, wrede behandeling en marteling; (ii) aantasting van de persoonlijke waardigheid, in het bijzonder vernederende en ontterende behandeling; (iii) het nemen van gijzelaars; (iv) het uitspreken van vonnissen en tenuitvoerleggen van executies zonder voorafgaand vonnis uitgesproken door een op regelmatige wijze samengesteld gerecht dat alle gerechtelijke waarborgen biedt die algemeen als onmisbaar worden erkend." Artikel 8, (2), e), bepaalt als andere ernstige schendingen van de wetten en gebruiken die gelden in geval van gewapende conflicten die niet internationaal van aard zijn, binnen het gevestigde kader van het internationaal recht: **(i) het opzettelijk richten van aanvallen op de burgerbevolking als zodanig of op burgers die niet rechtstreeks aan de vijandelijkheden deelnemen;** (ii) het opzettelijk richten van aanvallen op gebouwen, materieel, medische eenheden en transport, en personeel dat gebruik maakt van de emblemen van de Verdragen van Genève overeenkomstig het internationaal recht; (iii) het opzettelijk richten van aanvallen op personeel, installaties, materieel, eenheden of voertuigen betrokken bij humanitaire hulpverlening of vredesmissies overeenkomstig het Handvest van de Verenigde Naties, voor zover deze recht hebben op de bescherming die aan burgers of burgerdoelen wordt verleend krachtens het internationaal recht inzake gewapende conflicten; (iv) het opzettelijk richten van aanvallen op gebouwen gewijd aan godsdienst, onderwijs, kunst, wetenschap of caritatieve doeleinden, historische monumenten, ziekenhuizen en plaatsen waar zieken en gewonden worden samengebracht, voor zover deze niet worden gebruikt voor militaire doeleinden; (v) het plunderen van een stad of plaats, ook wanneer deze bij een aanval wordt ingenomen; (vi) het toepassen van verkrachting, seksuele slavernij, gedwongen prostitutie, gedwongen zwangerschap zoals gedefinieerd in artikel 7, tweede punt, f, gedwongen sterilisatie en andere vormen van seksueel geweld die een ernstige schending zijn van de Verdragen van Genève; (vii) het onder de wapenen roepen of het in militaire dienst nemen van kinderen beneden de leeftijd van vijftien jaar bij strijdkrachten of hen gebruiken voor actieve deelname aan vijandelijkheden; (viii) het bevel geven tot verplaatsing van de burgerbevolking om redenen die verband houden met het conflict, tenzij de veiligheid van de betrokken burgers of dwingende militaire redenen dit vereisen; (ix) het op verraderlijke wijze doden of verwonden van een vijandelijke strijder; (x) het verklaren dat geen kwartier zal worden verleend; (xi) het onderwerpen van personen die zich in de

macht van een andere partij bij het conflict bevinden aan lichamelijke verminking of aan geneeskundige of wetenschappelijke experimenten van welke aard ook, die niet door de geneeskundige behandeling worden verantwoord, noch in hun belang worden uitgevoerd, en die de dood ten gevolge hebben of de gezondheid van die persoon of personen ernstig in gevaar brengen; (xii) het vernietigen of in beslag nemen van eigendommen van een tegenstander tenzij deze vernietiging of inbeslagneming dringend vereist is als gevolg van de dwingende omstandigheden van het conflict. Voor de schendingen van de wetten en gebruiken die gelden in geval van gewapende conflicten die niet internationaal van aard zijn die, binnen het gevestigde kader van het internationaal recht, als oorlogsmisdaden worden verstaan, verwijst het CGVS naar het Statuut van Rome (zie informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier)."

In het verzoekschrift wordt hieromtrent geen enkel inhoudelijk verweer gevoerd.

Inzake de bewijslast moet er duidelijk en geloofwaardig bewijs voorhanden zijn. Het is niet noodzakelijk dat er een veroordeling is omwille van een strafbaar misdrijf noch dient aan de strafrechtelijke maatstaf voor bewijsvoering worden voldaan (UNHCR, *ibid.*, nr.34). Artikel 1, F voorziet immers in "ernstige redenen (...) om te veronderstellen".

Indien verzoeker nooit zelf misdrijven tegen de menselijkheid zou hebben begaan, volstaat dit daarenboven geenszins aangezien ook medeplichtigheid aan de in artikel 1, F, (a) beschreven misdrijven onder het toepassingsgebied van deze uitsluitingsclausule valt; dit voor zover werd gehandeld met kennis van de praktijken en verzoeker hierbij een substantiële bijdrage heeft geleverd in de wetenschap dat zijn daad of verzuim het misdadig gedrag faciliteerde. Verzoeker diende niet fysiek het misdrijf te begaan. Het aanzetten tot, helpen bij en deelnemen aan een gezamenlijke misdadige onderneming kan volstaan (UNHCR, *ibid.*, nr.18).

2.2.2.4.2. In de bestreden beslissing wordt op correcte en pertinente wijze vastgesteld dat verzoeker zich persoonlijk schuldig heeft gemaakt aan oorlogsmisdrijven zoals bepaald in artikel 8 van het Statuut van Rome inzake het Internationaal Strafhof van 17 juli 1998 door het doden van personen (burgers) die op dat moment niet actief deelnamen aan de vijandelijkheden van het (niet-internationaal) gewapend conflict:

"Uit de persoonlijke onderhouden op het Commissariaat-generaal (d.d. 7 februari 2018 en 12 april 2018; hierna respectievelijk CGVS1 en CGVS2) blijkt duidelijk dat u direct en herhaaldelijk betrokken was bij het neerschieten en doden van burgers. U vertelt dat wanneer u binnen de zone was van de operatie iedereen mocht neerschieten. Zo kreeg u een rapport over een huis in Babus, ging u met het team waarvoor u verantwoordelijk was het huis binnen en schoten jullie iedereen neer, waardoor ongewapende burgers, vrouwen en kinderen omkwamen (CGVS1 p.13-14; CGVS2 p.7-11). U verduidelijkt dat jullie het bevel hadden iedereen neer te schieten en dat het voor jullie niet mogelijk was het onderscheid te maken tussen talibs en burgers (CGVS2 p.8,9,11). U geeft dan ook toe dat u deelnam aan operaties waarbij meermaals burgers het slachtoffer werden (CGVS2 p.11).

Niet alleen verklaart u dat u bij de operatie te Babus ongewapende burgers doodde ook kan het u - aangezien u het huis binnendrong en zelf visueel contact maakte met de slachtoffers alvorens ze neer te schieten - niet ontgaan dat het ongewapende vrouwen en kinderen betrof. Ook al gebeurde de inval op basis van een fout rapport, zoals u beweert, het incident te Babus past binnen de handelswijze van u en uw collega's waarbij jullie iedereen in een vastgestelde perimeter viseerden en waarbij jullie bewust niet de moeite namen een persoon als gewapende strijder te identificeren alvorens jullie hem neerschoten (CGVS2 p.10). U geeft immers toe dat jullie niet trachtten het onderscheid tussen een taliban en een burger te maken en dat een ander team na afloop van de operatie het gebied onderzocht om te kijken wie er gedood werd en of er wapens aanwezig waren (CGVS2 p.8,9,10,11).

Er kan niet worden voorbij gegaan aan uw verklaringen die stroken met de informatie die aan het administratief dossier is toegevoegd en die wijst op het bestaan van ernstige mensenrechtenschendingen van uw en andere eenheden van de special forces. U legde sinds de start van uw vraag om internationale bescherming coherente en plausibele verklaringen af over uw werkzaamheden bij de special forces. Zowel bij de DVZ als bij het CGVS heeft u uw verklaringen over uw profiel en handelingen helder, consequent en met volle bewustzijn voorgesteld. Het CGVS stelt vast dat uw verklaringen geheel in lijn liggen met voorgaande objectieve informatie die spreekt over meldingen van ernstige mensenrechtenschendingen van uw eenheid, net als van andere special forces-eenheden.

Op basis van uw verklaringen, moet geconcludeerd worden dat u bewust hebt deelgenomen aan of medeverantwoordelijk bent voor oorlogsmisdaden zoals bepaald in artikel 8 van het Statuut van Rome inzake het Internationaal Strafhof van 17 juli 1998, zoals hierboven uiteengezet.

Er moet worden besloten dat u zich door uw concrete activiteiten persoonlijk schuldig heeft gemaakt aan oorlogsmisdrijven door het doden van personen die op dat moment niet actief deelnamen aan de vijandelijkheden gezien hun aard als burgers.”

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat zijn verklaringen over de operaties die hij uitvoerde door de commissaris-generaal uit hun context werden gehaald en dat er onvoldoende onderzoek werd gedaan naar de precieze draagwijdte van de operaties waaraan hij deelnam, kan hij geenszins worden bijgetreden. Dat er in de bestreden beslissing enkel het voorbeeld wordt aangehaald van één concrete operatie, met name deze in Babus, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker tevens verklaarde dat hij aan meerdere operaties deelnam, tot soms zelfs drie per dag, en dat hierbij steeds op dezelfde manier tewerk werd gegaan. Verzoeker maakte tijdens zijn interviews op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nooit een onderscheid tussen zijn handelswijze gedurende verschillende operaties; evenmin verklaarde hij dat de operatie in Babus een uitzonderlijk geval zou zijn geweest. In zijn verzoekschrift brengt verzoeker evenmin enige concrete verduidelijkingen daaromtrent aan en komt hij niet verder dan het *post factum* opwerpen van blote beweringen.

Waar verzoeker verder in zijn verzoekschrift aanvoert dat hij in het donker geen onderscheid kon maken tussen talibanleden en burgers, dient erop gewezen dat verzoeker zelf tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde dat hij in Babus iedereen neerschoot, *“zelfs de kinderen”* (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8). Nergens maakte verzoeker er melding van dat hij tijdens de operatie in Babus omwille van het donker geen onderscheid kon maken tussen talibanleden en burgers, vrouwen en kinderen; verzoeker verklaarde enkel dat hij de opdracht had gekregen om iedereen in het gebouw neer te schieten (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10-11). Opnieuw komt verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder dan een *post factum* bewering. Dergelijk verweer is allerm minst ernstig. Op welke wijze er bij de operatie in Babus, waar onschuldige burgers, vrouwen en kinderen werden gedood, sprake zou kunnen zijn van wat verzoeker in zijn verzoekschrift omschrijft als *“wettelijke verdediging”*, kan niet worden ingezien.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt niet te begrijpen of hij als dader of als medeplichtige wordt beschouwd en stelt *“De beschuldigingen van verweerster is vaag en algemeen”*, dient erop gewezen dat verzoeker door de asielinstanties *in casu* niet wordt beschuldigd van oorlogsmisdrijven; er wordt enkel vastgesteld dat er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat verzoeker een oorlogsmisdrijf heeft begaan in het kader van de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog stelt als volgt:

“Uit het vernietigingsarrest van uw Raad blijkt op een duidelijke wijze dat uw Raad de direct en herhaaldelijke betrokkenheid van verzoeker en het neerschieten en doden van burgers niet volgt.

Uit het arrest blijkt duidelijk dat uw Raad wil zien of de eenheid waarin verzoeker werkt een dergelijke reputatie heeft.

Waarom stelt uw Raad zoiets?

Omdat uw Raad het niet bewezen acht dat verzoeker zich direct en herhaaldelijk schuldig maakte aan het neerschieten en doden van burgers.

Verweerster verwijst in haar huidige beslissing naar de landeninformatie waaruit zou blijken dat de eenheid van verzoeker zich wel schuldig maakte.

Verzoeker kijkt naar deze landeninformatie (pagina 5 van het laatste rapport) en hij stelt het volgende vast:

Dit rapport is helemaal niet leesbaar. Verzoeker zal een keer naar de uw Raad komen en het dossier inkijken of daar de kopieën zichtbaar is.

Wat verzoeker met moeite kon lezen is het volgende:

De vraag die aan een journalist is gesteld op 26 november 2018 of er meldingen van ernstige mensenrechtenschendingen zijn, antwoordde hij dat er meldingen zijn maar dat hij niet meteen concrete voorbeelden kan aanhalen.

Ten eerste weten wij niet wie deze journaliste is en wat zijn missie is.

Ten tweede de vraag was gesteld over hoger besproken eenheden. De vraag is vaag en het is moeilijk om af te leiden of de ‘meldingen’ betrekking heeft over een of alle eenheden.

Ten derde is er geen concrete voorbeelden.

U mag een asielzoeker niet uitsluiten op basis van geruchten.”,

kan hij geenszins worden bijgetreden. In het arrest nr. 210 739 van 10 oktober 2018 werd nergens wordt gesteld dat de Raad geen geloof zou hechten aan de vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoeker zich direct en herhaaldelijk schuldig maakte aan het neerschieten en doden van burgers.

Waar verzoeker stelt dat het aan het administratief dossier toegevoegde rapport niet leesbaar zou zijn, dient vastgesteld dat zulks geenszins het geval blijkt (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier, stuk 8: COI Focus "AFGHANISTAN – Eenheid 333 en gelijkaardige speciale eenheden: handelswijze tijdens operaties" van 14 december 2018).

Wat betreft de journalist die in het rapport wordt aangehaald, dient vastgesteld dat uit voetnoot 51 blijkt dat deze journalist gespecialiseerd is in veiligheid en militaire kwesties en dat hij per e-mail werd gecontacteerd. Bovendien wordt zijn naam in het rapport vermeld. Bezwaarlijk kunnen de antwoorden van deze journalist worden afgedaan als "geruchten". Het staat verzoeker vrij om aan de hand van eigen objectieve informatie en rapporten aan te tonen dat de antwoorden van deze journalist onjuist, onvolledig en/of achterhaald zouden zijn. Het louter in twijfel trekken van deze antwoorden op zich volstaat echter niet om de accuraatheid ervan te weerleggen. Verder dient vastgesteld dat deze journalist verklaart dat er in Afghanistan sprake is van mensenrechtenschendingen bij operaties uitgevoerd door speciale eenheden van de Afghaanse veiligheidstroepen zoals deze waartoe verzoeker behoorde. Tevens zet de journalist uiteen dat moeilijk concrete voorbeelden van dergelijke mensenrechtenschendingen kunnen worden gegeven gelet op het feit dat het vaak onduidelijk is welke eenheden bepaalde operaties uitvoeren. Uit het rapport blijkt bovendien dat het hoe dan ook moeilijk is om volledige en betrouwbare informatie te verzamelen over de samenstelling en de werking van alsook het begaan van eventuele mensenrechtenschendingen door dergelijke elite-eenheden van de Afghaanse veiligheidstroepen gelet op het geclassificeerd karakter van veel van de informatie over deze eenheden. In het licht van het vernietigingsarrest nr. 210 739 van 10 oktober 2018 volstaat deze informatie teneinde *in casu* een gegronde beoordeling te kunnen maken van de in hoofde van verzoeker bestaande uitsluitingsgrond, temeer daar deze informatie in dezelfde lijn ligt als verzoekers eigen verklaringen daaromtrent.

2.2.2.4.3. Verder wordt in de bestreden beslissing op terechte en pertinente wijze gemotiveerd dat verzoeker vrijwillig en in volle bewustzijn heeft meegewerkt aan deze onder artikel 1, F, a van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 vallende daden en dat hij hiervoor geen afdoende verschoning kan doen gelden:

"Bovendien moet erop worden gewezen dat u vrijwillig en in volle bewustzijn heeft meegewerkt aan deze praktijken. Gedurende negen jaar was u actief als commando en voerde u één tot drie operaties per dag uit (CGVS2 p.4). U was getraind, ervaren, sectie-leider, en wist welke schade u met uw wapen kon aanrichten. Zoals hierboven beschreven maakten uw handelingen te Babus deel uit van de gangbare praktijken binnen uw gevechtseenheid, waarbij het principe van onderscheid tussen strijders en burgers geheel verwaarloosd werd. U beschrijft dat: "zelfs toen de kinderen of de volwassenen voor ons kwamen bleven we schieten" (CGVS1 p.13). Het gegeven dat er na de slachtpartij geen wapens of explosieven werden aangetroffen impliceert dat de mensen die u neerschoot ongewapend waren en dat het geweld dat u tegen hen gebruikte ongetwijfeld buitensporig was. U stelt eveneens: "eerlijk gezegd we lieten niemand heel in dat huis, we doodden zelfs hun dieren zoals de koeien" (CGVS2 p.10). De vaststelling dat u naast alle aanwezigen ook alle dieren van uw potentiële tegenstanders doodde toont uw onvoorzichtigheid en buitensporig geweld aan. Het druist bovendien in tegen het internationaal recht (zie supra artikel 8(2)(a)(xii)). U wist dus duidelijk waarmee u bezig was en dit als professioneel en ervaren soldaat van een elite-eenheid van de Afghaanse veiligheidstroepen.

Als u erop gewezen wordt dat de hierboven handelingen kunnen leiden tot uw uitsluiting van internationale bescherming en u expliciet gevraagd wordt naar verschoningsgronden voor uw daden werpt u op dat het niet uw fout was maar dat u een bevel uitvoerde en dat u handelde op basis van een foutief rapport (CGVS2 p.12). U zegt ook dat als men zich in het algemeen op een slagveld bevindt en men ziet iemand, men die natuurlijk zal neerschieten (CGVS2 p.12). Als er iemand naast een vijand staat kan niemand garanderen dat die persoon ook geen vijand is, gaat u verder (CGVS2 p.12). Het feit dat u een opgedragen bevel louter uitvoerde ontheft u niet automatisch van de strafrechtelijke aansprakelijkheid (zie ook Statuut van Rome, art. 33 §1). Integendeel, het bevel tot het doden van ongewapende burgers, vrouwen en kinderen, is manifest onwettig. Evenmin kan er zoals hierboven aangehaald aangenomen worden dat u door het foute rapport zich niet bewust was van uw daden. Bovendien moet worden opgemerkt dat er nergens uit uw verklaringen blijkt dat u morele bezwaren zou hebben gehad bij het uitvoeren van de hierboven beschreven operaties. U geeft aan dat er niets was wat u niet leuk vond aan het werk dat u deed, behalve dat u bevelen moest uitvoeren van iemand die niet sterker, zwaarder of slimmer was dan u (CGVS2 p.6). U bent eveneens nooit tegen een bevel ingegaan (CGVS2 p.7). U hebt daarnaast nooit overwogen om te stoppen met uw werk als commando of te worden overgeplaatst naar een andere eenheid (CGVS2 p.11-12). Als reden voor uw gehechtheid aan uw werk bij de commando's wijst u op het hoge loon en de faciliteiten die u genoot als lid van de commando's (CGVS2 p.11-12). De reden waarom u uw werk bij de commando's niet kon stopzetten was omwille van dezelfde zaken (CGVS2 p.12). U haalt in dit opzicht ook aan dat u een vijfjarig contract

had (CGVS2 p.11-12). Indien u uw werkcontract van vijf jaar vroegtijdig zou verbreken, zouden ze u vinden en voor acht maanden naar de gevangenis sturen, aldus uw verklaringen (CGVS2 p.12). Hoewel u zelf nooit overwogen heeft om een overplaatsing aan te vragen of uw werk te verlaten wordt uw bewering dat de Afghaanse overheid deserterende soldaten berecht niet gestaafd door de informatie waarover het CGVS beschikt. Uit de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd (Algemeen Ambtsbericht Afghanistan, p.20-21) blijkt dat desertie uit de Afghaanse veiligheidstroepen niet vervolgd wordt.”

Waar verzoeker dienaangaande aanvoert dat hij verklaarde spijt te hebben van het doden van burgers op basis van een foutief rapport, doet hij geenszins afbreuk aan het feit dat hij deze burgers vrijwillig en in volle bewustzijn doodde. Waar hij nogmaals opmerkt dat het donker was en dat hij daarom geen onderscheid kon maken tussen burgers en talibanleden, kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hieromtrent hoger reeds werd vastgesteld (zie *supra*). Dat er *in casu* sprake was van “onopzettelijk of onvoorzien schade” of van “*collateral damage*”, kan dan ook geenszins worden bijgetreden.

Waar verzoeker wijst naar de omschrijving van misdrijven op de website van de FOD Justitie (verzoekschrift, p. 7-8), dient erop gewezen dat deze omschrijvingen geen afbreuk doen aan de specifieke inhoud van de begrippen die in het kader van een vluchtelingenrechtelijke beoordeling *in casu* worden gehanteerd, zoals hiervoor uiteengezet (zie *supra*). Tevens werd er hiervoor reeds op gewezen dat verzoeker *in casu* door de asielinstanties niet (strafrechtelijk) wordt beschuldigd van oorlogsmisdrijven en dat er enkel wordt vastgesteld dat er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat verzoeker een oorlogsmisdrijf heeft begaan.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog stelt als volgt: “*Verzoeker kan wel begrijpen wanneer een terrorist uitgesloten wordt van de vluchtelingenstatus. Verzoeker kan het helemaal niet begrijpen dat hij uitgesloten wordt omdat hij juist tegen de terroristen vocht en die in opdracht van de westerse landen. De westerse troepen zullen zich nooit schuldig maken aan een schending van de rechten van de mensen, tenzij het gaat over een geval wanneer het onmogelijk is om een onderscheid tussen de burgers en een terrorist.*”, dient erop gewezen dat het loutere feit dat verzoeker zelf niet actief was bij de taliban of een andere terroristische organisatie en dat zijn eenheid samenwerkte met de in Afghanistan aanwezige buitenlandse troepen op zich geen afbreuk doet aan de vaststelling dat er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat zijn daden vallen onder de uitsluitingsgronden voorzien in artikel 1, F, a van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Het voorafgaande in acht genomen, wordt verzoeker overeenkomstig artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, F, (a) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 uitgesloten van de vluchtelingenstatus alsook van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig het bepaalde in artikel 55/4, eerste lid, a) van de Vreemdelingenwet.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER